

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 12 (193), грудень 2020 р.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл – в обласному перинатальному центрі.

Про подію читайте на с. 7

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

**12 грудня – священномученика Авіва,
єпископа Некреського**

Божий угодник Авів належить до тринадцяти сирійських отців – засновників грузинського чернецтва, що прийшли до Грузії в VI ст.

На прохання грузинського царя Парсмана VI і католикоса Евлавія він прийняв сан єпископа міста Некресі. Перси, що захопили в цей час Кахетію (Східна Грузія), насаджували вогнепоклонство, і чимало християн перейшли із віри Христа у віру Зороастра. Єпископ Авів із хрестом у руках погасив «священний» вогонь у капищі зороастрійців поблизу Некресі. Чимало кахетинців одреклися зороастризму і повернулися в лоно Церкви Христової. Стараннями преосвященного Авіва до християнства навернулося й немало персів.

Стурбований успішною проповіддю святителя, перський сатрап наказав зв'язати його і доставити в місто Рехі, де жив. Сатрап звинуватив єпископа Авіва в богозневазі й запропонував перейти у вогнепоклонство. Коли той відмовився, його піддали страшним тортурам, після чого помер, побитий камінням. Тіло кинули на поталу диким звірам, але ні звірі, ні птахи, ні тління не торкнулися мощей. Християни поховали їх у монастирі Самтавро у Мцхеті, стародавній столиці Грузії.

Мощі святого, прославлені зіцненнями, пізніше перенесено у Самтаврійський собор і покладено під престолом, де почитають і донині.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштово-відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241. Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

20 ЛІТ – У МУЗЕЇ

(Закінчення. Поч. у № 11, 2020)

Багато разів за тисячолітню історію ікони на свято Різдва Пресвятої Богородиці, що є особливим днем славлення чудотворної, у Холмі проходили велелюдні хресні ходи до неї, вулицями міста проносили цю реліквію. Відколи вона знаходиться в Луцьку, традицію відроджено.

Починаючи з 2004 р., таке урочисте дійство організують віруючі Української православної церкви Київського патріархату (нині ПЦУ). Тисячі волинян і гостей краю, серед яких багато дітей і молоді, прикладаються до святині й миропомазуються священнослужителями. Копії чудотворного образу, які проносяться від Свято-Троїцького собору і церкви Холмської чудотворної ікони Богородиці до музею, прикладаються до оригіналу.

За час перебування чудотворного образу в музеї його побачили більше 500 тисяч людей із різних міст і сіл України, багатьох країн різних континентів. Обов'язково, пройшовши музеєм, слухаючи екскурсовода чи самостійно оглядаючи експозицію, відвідувачі заходять у зал Холмської ікони Богородиці. Завжди розповідь екскурсовода викликає жвавий інтерес і щире захоплення правдивим образом. Сильне враження справляє історія ікони й людей, причетних до її порятунку і збереження. Часто відвідувачі просять залишити їх наодинці зі святинею, і для такого спілкування створено сприятливі умови. На знак щирої вдячності Богові люди часто кладуть живі квіти перед іконою.

Історії унікального образу присвячено книги, які презентувалися у різні роки в

В 2009 р. під час урочистого богослужіння реставратор Анатолій Квасюк передав часточку деревини оригіналу, яку вмістили в копію (знаходиться у храмі на честь цієї ікони, який розбудовується в Луцьку).

Деяко нетрадиційно відбулося пошанування образу 21 вересня 2020 р. У зв'язку з пандемією і введенням карантину в обласному центрі було заборонено масові заходи. Після відправи у храмі Холмської чудотворної ікони Богородиці священнослужителі на чолі з протоієреєм Михайлом Онищуком відслужили акафіст перед святинею в залі музею. Учасниками цього урочистого дійства були тільки працівники та кілька відвідувачів закладу. У проповіді о. Михайло подякував Божій Матері за заступництво і висловив надію на кращі часи. Богослужіння транслювалося онлайн на сторінці фейсбуку цього храму.

музеї, а сьогодні їх тут можна придбати. Це – «Чудотворна ікона Холмської Богородиці. Повернення з небуття» Олени Романюк, монографія «Холмська ікона Богородиці з Емануїлом» Володимира Александровича. Їй присвячено розділ книги-альбому «Музей волинської ікони».

Новинкою стало двомовне українсько-англійське видання «Акафіст Пресвятій Богородиці, у чудотворній Холмській іконі прославленій. Akathist Hymn to Our Lady in Holm Ikon Glorified» (автор Віктор Гребенюк, перекладач Наталя Добжанська-Найт – члени Волинського осередку Спільноти християнських письменників України). За цим текстом не раз правилося перед оригіналом реліквії, українською й англійською.

Відвідувачі на згадку можуть купити листівки із зображенням святині, на звороті якої

розміщено «Молитву Пресвятої Богородиці перед чудотворною іконою Холмською». Віднедавна великим попитом користуються гравертони – своєрідні відбитки образу на металевій пластині, які можна придбати лише в нашому музеї. Оригінальним подарунком може також стати копія, виготовлена фірмою «Byzantium axiom» ручної роботи на дошці з нанесенням сусального золота.

У 2018 р. видано туристичний путівник «Три музеї: від сакрального через ренесанс до сучасного», який розповідає про своєрідний естетичний трикутник Луцька: від Музею волинської ікони – до Художнього музею і далі – до Музею сучасного українського мистецтва Корсаків. Про Холмську читаємо: «Це одна з найдавніших богородичних ікон, шанований у християнському світі образ, до якого йдуть не тільки екскурсанти, але й паломники».

Про чудотворну святиню, яка перебуває в нас, дізнається все більше і більше людей, і кожен по-своєму хоче принести її у своє життя. В музеї зародилися нові традиції. Екскурсія по ньому стає особливим духовним подарунком на день народження членів родини. Приємно, коли діти замовляють такі святкові відвідини для своїх батьків. Часто молоді люди, беручи шлюб, приходять до музею, щоби вклонитися тисячолітній святині.

Наукові й культурно-мистецькі заходи, які відбуваються тут, покликані залучити до пошанування чудотворного образу дослідників, священнослужителів, митців, небайдужих громадян. Цьому сприяють наукові конференції, презентації, виставки, екскурсії,

концерти. У залі музею, де постійно перебуває ця святиня, демонструються рушник, вишитий і подарований Надією Горлицькою, рушники інших волинських майстринь. З 2018 р. тут також представлено сакральну картину «Холмська Богородиця у подіях та фактах», написану й подаровану відомим луцьким художником Володимиром Жупанюком.

Подію вересня 2000 р. – появу реліквії в музеї після десятиліть невідомості – важко повністю оцінити навіть тепер. Їй присвятили цюгорічну XXVII Міжнародну наукову конференцію «Волинська ікона: дослідження та реставрація». Хоча в умовах пандемії музей змушений був провести захід онлайн, він викликав великий інтерес та схвалення серед науковців, священнослужителів, пошанувачів іконописного мистецтва України, Польщі, Білорусі.

Працівники Музею волинської ікони, усвідомлюючи відповідальність перед Богом і людьми, докладають усіх зусиль для того, щоби Холмська чудотворна ікона Богородиці стала відомою всьому християнському світові як одна з найдавніших у нашій країні. Явившись на рубежі тисячоліть в Україні, вона стала важливим духовним символом незалежної держави, єднаним началом і дороговказом. Музей убачає в цьому свою високу місію.

Світлана ВАСИЛЕВСЬКА,
Ангеліна ВИГОДНИК,
 старші наукові співробітники
 Музею волинської ікони

ЄДИНА ЦЕРКВА

ВЛАДИКА У КВАСОВІ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл здійснив перший візит на парафію Преображення Господнього в це село Горохівського благочиння.

За Божественною літургією, яку 25 жовтня очолив високопреосвященний, також служили горохівський благочинний протоієрей Андрій Сидор, декан монастирів та намісник Жидичинської обителі архимандрит Константин (Марченко), настоятель парафії священник Вадим Колесник, інші місцеві панотці.

Під час проповіді архієрей нагадав про поведінку християнина. Це людина, яка не просто ходить до храму, бо потрібно освятити паску, воду, яблука, треба причаститися тощо, а яка сьомий день проводить у церкві тому, що дякує

Творцеві. «Що означає воскресний день для віруючої людини? Подякувати Господу за дар життя», – тлумачить керуючий епархією. Не лише згадувати про Всевишнього, коли трапилася біда, а в повноті своїй перебувати з Богом.

Перший храм у цьому селі документально засвідчується в XVI ст. У наступному віці тут збудували нову дерев'яну церкву на місці старої. Теперішня ж стоїть із 1765 р. Отже, громада відзначила її 255-ліття. Тож не дивно, що святиня є пам'яткою архітектури національного значення.

За радянських часів храм залишився діючим. У лютому 2019 р. парафіяни вирішили змінити юрисдикцію та возз'єдналися з ПЦУ.

Ольга ВЕРЕМЧУК
 Світлина інформаційної
 служби епархії

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ НА ЮВІЛЕЇ В ЗВИНЯЧОМУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 30 жовтня очолив Божественну літургію в громаді Святителя Миколая Чудотворця цього села Горохівського деканату з нагоди 100-річчя освячення церкви.

Із високопреосвященним правилами: горохівський декан протоієрей Андрій Сидор,

настоятель священник Назарій Шийка, інше духовенство благочиння.

Владика у проповіді наголосив: після чергових виборів варто нагадати, що «кожна влада – це засіб насилля над людиною... Але ми створюємо цю владу тому, що через фізичний засіб пробуємо встановити гармо-

нію, – не для тих, хто хоче жити по правді, а для тих, хто робить гріховні вчинки (нехай буде, як сказано, „приборканий світською владою“).

Богослужіння завершилося нагородженням церковними відзнаками активних парафіян і традиційною хресною ходою.

Ілля САЙ

ВИГУРИЧІ: ВІЗИТ АРХІЄРЕЯ

31 жовтня владика Михаїл уперше на престольний празник і 25-річчя освячення храму очолив літургію в парафії Апостола і євангеліста Луки цього села на Горохівщині.

Перед початком відправи високопреосвященного привітали вихованці недільної школи. Разом із ним молилися: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель

протоієрей Олег Корчинський, інше духовенство цього та Луцького районного благочиння.

У проповіді архіпастир нагадав, що Лука був не тільки апостолом і євангелістом, але й лікарем. Тож принагідно закликав дбати про здоров'я. Ми прийшли в цей храм із певною метою. Так само

наш прихід у цей світ не є випадковим. Основна місія кожної православної людини – славити Бога правильно. У сьомий день тижня, який присвячуємо Творцеві, маємо прийти до храму, щоб попросити в Господа благословіння.

Далі владика нагадав, що треба навчитися любити спочатку себе, а тоді й ближнього. Розповів про значення любові, адже «Бог є

любов». Тобто маємо бути постійно в діалозі зі Всевишнім. На завершення побажав усім бути сильними і берегти себе.

Благословенними грамотами керуючий епархією відзначив активних парафіян.

У 1995 р., на престольний празник, тодішній митрополит Луцький і Волинський Яків (Панчук) освятив нову церкву.

Оксана КАРНКОВСЬКА

КРУГЛА ДАТА ЧАРУКІВСЬКОЇ ГРОМАДИ

10 листопада з нагоди престольного празника і 30-річчя освячення храму Великомучениці Параскеви-П'ятниці митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив службу Богу в селі Чаруків Луцького районного деканату.

Перед початком владика вітали вихованці парафіяльної недільної школи.

Спільно молилися: декан цього благочиння протоієрей Володимир Присяжнюк, декан Цуманського – протоієрей Тарас Манелюк,

ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, настоятель громади протоієрей Ігор Скиба,

інше духовенство деканату.

Керуючий епархією в проповіді розповідав про святу Параскеву – мученицю, яка своє життя присвя-

тила Творцеві. Адже ми прийшли сьогодні в цей храм прославити її та щоб самим освятитися. Тож намагаймося жити подібно до Бога, обожнюватися. Згадуючи життя святих, згадуймо і своє, щоби змінитись, освячуватися.

Наші цінності, сказав високопреосвященний, мають торкатися Господа. Якщо думки хороші, то вони йдуть до Всевишнього. Більше мріймо про хороше, бо така мрія – це «імпульс до Бога».

Церковною відзнакою «За жертівність» архієрей нагородив голову Чаруківської сільради Жанну Пудлік, деяких інших активних мирян – благословенними грамотами.

На закінчення відбулася хресна хода, після якої архіпастир освятив пам'ятну дошку на честь 30-річчя храму.

Оксана КАРНКОВСЬКА
Світлина інформаційної служби епархії

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЯК ВІДСПІВУВАТИ КОРОНАВІРУСНИХ?

З огляду на сьогоднішні невтішні події хочеться висловити власну думку і почути відповіді на запитання, на котрі поки що немає відповіді. Я – про коронавірус та все, що з ним пов'язане.

Нам у район привозять покійника із Волинської обласної клінічної лікарні (з корпусу №2, с. Боголюби) в закритій труні. Кругом чергує поліція, поки померлого не прикопають (саме прикопають, не закопують повністю). Тільки вже над прикопаною могилою дозволяють служити похорон священникові та підходити рідним.

Невже цей абсурд нікого не обурює і всі з цим згодні? Невже покійна людина є заразною і переносить цей вірус? Чому ми копіюємо Європу? Невже ми не маємо своїх вірусологів, які нам точно підтвердять, що вірус «не живе» в померлій людині? Покійник не чає і не кашляє! Пора нам усім про це задуматися. Чому від цієї закритої труни всі шарахаються, як від прокази, а родичів мають за «прокажених»? До чого ми докотилися? І де наша християнська любов і християнське милосердя? Якщо людина помирає від коронавірусу в лікарні, то невже вся хата цієї людини оточена коронавірусом і всі, хто там проживає, автоматично заражені? Можливо, вже досить знущатися і цькувати одного? Де висловлювання наших лікарів із цього приводу?

І ще одне. В кого які думки: як, де і коли має служити чин похорону священник? Досі це відбувалося на кладовищі, над прикопаною могилою. А як має відбуватися взимку? Яким чином маємо покласти до рук померлого розрешительну молитву? Як із покійником мають попрощатися його рідні? Невже нікому не хочеться поплакати вночі біля його спочилого тіла та тихенько прочитати весь Псалтир? Чи ми вже стали іншої віри та не будемо молитися і відспівувати своїх померлих?

Невже наші православні заслужили такого до себе ставлення? Яка різниця, хто від чого помер? Наш обов'язок – провести в останню дорогу, відспівати, помолитися за упокій. І не шарахатися ні від священника, який здійснив чин похорону, ні від родичів, які теж не винні в тому, від чого помирають їх рідні.

Лариса КУЛІШ

Редакція звернулася за роз'ясненням

до протоієрея Василя ЛОЗОВИЦЬКОГО, викладача Волинської православної богословської академії, кандидата богословських наук.

Згідно з протоколом поховання померлих із діагнозом «коронавірус» чин похорону служить на кладовищі над могилою, в яку вже опущено труну, з якнайменшою кількістю присутніх. Може видатися, що цим не надається належна шана останкам рідної і близької людини. Проте такий вимушений спосіб є застережним заходом з метою вберегти живих від можливої небезпеки, яка ще не до кінця усвідомлена і зрозуміла на-

віть ученим-дослідникам (немає вичерпної й однозначної відповіді, чи тіла померлих від коронавірусу заразні). З точки зору ж розуміння міри виконання християнського обов'язку – то цілком адекватний вияв любові й шани до померлого (причому нічим не гірший, аніж «звичний», звершений з дотриманням усіх «приписів людських», яких у поховальних церемоніях більше ніж потрібно).

Не варто плутати його і з тим ставленням, яке було до останків померлих у старозавітні часи чи в язичницьких релігіях, де вони вважалися джерелами нечистоти й осквернення. Потрібно дивитися на свого ближнього

не як на об'єкт небезпеки, а старатися самому не стати причиною хвороби, можливо, навіть смертельної. Заповідь «Не вбий!» не обов'язково треба розуміти у прямому значенні – явного факту вбивства, а й у пасивному спричиненні смерті.

Взимку (за несприятливих погодних умов), можливо, варто на цвинтарі служити лише літію та запечатувати гріб, а сам чин похорону відправляти в церкві, дотримуючись карантинних вимог та рекомендацій.

Потрібно молитися за небіжчика і вдома: у сімейному колі прочитати за упокій душі Псалтир (із дня смерті до поховання, бажано

відіти! Тому, можливо, варто сприймати такі поховальні особливості як засоби духовного лікування для тих, котрі помирають, і міру долучення до цього їхніх рідних та близьких.

Узагалі християнське ставлення до людського тіла наповнено світлим переживаннями, адже це храм Святого Духа, той немичний сосуд, який повинен бути вмістительцем не смороду гріхів, а благодатного благоухання добрих справ, на які нас покликав до буття Бог-Творець. Так, він може бути легко розбитим та пошкодженим, проте його цінність, як і призначення, не зміняться: чи це буде пашиючий здоров'ям організм, чи змучене болями страждання тіло. Може, саме промислом Божим передбачено, щоб через горнило страждань людина у покаванні перед Усевишнім та примиренні з ближніми відходила з цього світу, а інші її проводжали та допомагали на цьому шляху не жалісливими співчуттями, а молитовним співстражданням.

Любов християнська не повинна обмежуватися зовнішнім дотриманням обрядової сторони вшанування тіл померлих. Набагато важливіший молитовний супровід їх душ і прохання до Бога про упокоєння, прощення і відпущення гріхів, які повинні лунати не лише під час похорону (і за таких обставин!), але й у подальшому, причому як в особистій приватній молитві, так і в спільній церковній. Особливо це корисно і спасенно для небіжчиків під час принесення Безкровної Жертви – Свхаристії, коли у Крові непорочного і чистого Агнця омиваються гріхи всіх: як живих, так і хоч померлих, проте живих у Бозі.

Також нам потрібно усвідомити: випробування, якого зазнає сучасний світ, вимагає перегляду та переосмислення пріоритетів і цінностей, якими людство жило досі. Бо у протилежному випадку (без перемины чи справжнього покаяння) навряд чи можливим буде не лише повернення до попереднього стану, а й під великим питанням опиниться сама можливість повноцінного існування майбутніх поколінь.

Не даваймо злу опанувати нашими тілами і душами. А страх перед невідомістю проганяймо любов'ю до Бога та її вираженням у ставленні до ближніх (особливо спочилих у Бозі).

ЄДИНА ЦЕРКВА

АРХІПАСТИРСЬКІ ВІЗИТИ НА ГОРОХІВЩИНУ

1 листопада владика Михаїл очолив літургію в храмі Воздвиження хреста Господнього села Ощів на Горохівщині.

Разом із високопреосвященним молилися: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Тарас Сидорук, інше духовенство благочиння.

Керуючий єпархією в казанні наголосив: «Блаженство тварі і слава Творця – ціль Бога у створенні людини, прославлення. Тому і ми називаємо себе православними: тому що прославляємо Бога, псалмами, піснями, богослужіннями, справами своїми, думками – своїм життям. Тому і людина є в притчі про сіяча тією землею, і сіється в неї, щоб вона дала плід».

Перші відвідини архіпастирем парафії, яка вийшла з Московського Патріархату й увійшла в Православну церкву України, завершилися нагородженням активних мирян і спільною хресною ходою.

А 14 листопада в селі Антонівка громада Великомученика Димитрія Солунського вперше приймала митрополита Михаїла після її возз'єднання з ПЦУ.

Із архієреєм служили: благочинний протоієрей Андрій Сидор, настоятель парафії священник Михайло Пшеничка, інші душпастирі деканату.

У казанні архіпастир привітав із днем пам'яті Косми й Даміана та нагадав про хрис-

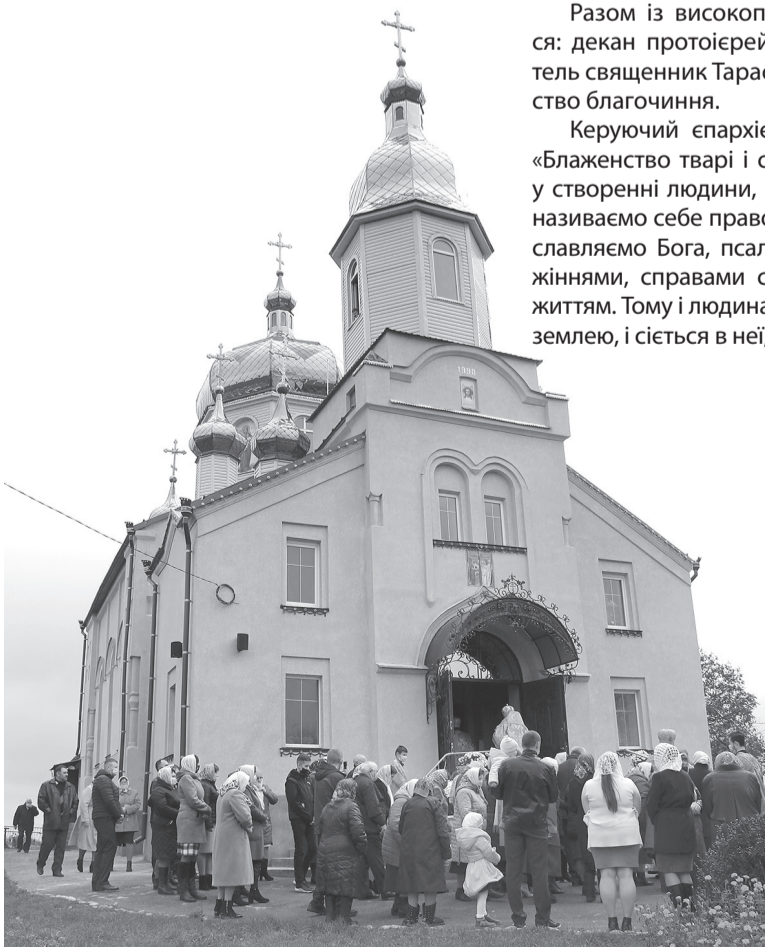
тианські цінності. Адже прийнявши Таїнства Христові, ми усвідомлюємо спосіб свого життя. Ми прийняли релігію через родичів, які прищепили нам цінності віри. Тож частіше приходьмо до храму – не лише із проханням, а й глибокою подякою, як навчали наші батьки, закликав владика.

Керуючий єпархією відзначив активних парафіян благословенними грамотами. Вихованці недільної школи привітали присутніх гарним виступом.

Ілля САЙ,

Оксана КАРНКОВСЬКА

Світлина інформаційної служби єпархії

ГРОМАДА МАРКОВИЧ ПОЗНАЙОМИЛАСЯ З ВЛАДИКОЮ

15 листопада митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну літургію у храмі Архистратига Михаїла в цьому селі на Горохівщині, яка воз'єдналася з ПЦУ.

Перед початком відправи архіпастиря привітали вихованці недільної школи.

Разом із високопреосвященним молилися: горохівський декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Вадим Колесник, інше духовенство благочиння.

У проповіді владика привітав присутніх із наступаючим престольним святом. Згадуючи Священне Писання, оповідав про євангельську притчу. Що являє собою людина? Це – образ і подоба Божі, яку Господь створив у шостий день і надав нам

право вибору. Наша богоподібність має наповнюватися святістю, чистотою, проте свобода вибору не завжди веде до цього, а й навпаки – стає гріховністю. Тому не варто забувати, що душа повинна наповнюватися дарами Духа Святого.

Медаллю «За жертвність» керуючий єпархією відзначив старосту громади Віктора Семенюка, інших активних вірян – благословенними грамотами. На завершення відбулася хресна хода.

Із розповідей краєзнавців відомо, що в середині XVII ст. в цьому селі збудовано дерев'яну церкву Архистратига Михаїла (знайдено польські монети того часу на її місці).

Оксана КАРНКОВСЬКА
Світлина інформаційної служби єпархії

БУДЬМО ДОСКОНАЛІ!

Кожен прожитий день приносить досвід і мудрість. Кожна подія впливає на вдосконалення свідомості й спонукає до аналітичних висновків. Кожна людина як унікальну варту любові та поваги від навколишніх. Та кожного разу, коли наше суспільство переживає значимі події, як-от вибори, всі постулати, згадані вище, чомусь нівелюються чи піддаються сумніву. А все тому, що суспільство діє за прадавними принципами: заперечити старе і нав'язати нове, своє. Нове і свіже має зазвичай суб'єктивний характер, коли йдеться про здобуття владного олімпу. І якщо колись владний воевода, осідлавши коня й очоливши хоробрих вояків, ризикував життям у боротьбі з ворогом, то нинішні керманічі, виборовши посади, ризикують якнайменше, а здобувають якнайбільше. Тому що влада в сучасному розумінні – це тепле місце, яке приносить омріяні блага.

Процес боротьби за владу нагадує далеко не ті баталії на полі бою, де зрозумілі позиції – свої та ворога. Ми вже звикли до досконалої агітації супротивників, яка базується на нищівній критиці. Нам відкривають очі на сторінки життя опонента так, що навіть сам герой тих одкровень уперше дізнається про свої минулі «подвиги». Замовники й автори агіток геть забули або й не знають просту істину: «Не судить, щоб і вас не судили» (Мф. 7:1). Конкуренти далекі від розуміння та прояву поваги до свого опонента. «Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить» (Лк. 6:27). Чи можна уявити змагання двох претендентів на владне крісло, які возвеличували б один одного в агітаційних перегонах?

Сучасні методи боротьби набрали досить жорстких форм. Чиниться привселюдний суд і дається оцінка діяльності кандидата. Допоки перевірятимуться факти, мине час і ніхто не згадає про вчорашнє. Такі негласні правила поведінки виробило суспільство і вони стали повсякденною буденністю. «Після бою руками не махають», і це правило взято на озброєння, адже навіть судові позови на брудну агітацію вже нічого не змінюють у

підсумках виборчих змагань. Але ж неправдиве свідчення на імprovізованих «судах гласності» є важким гріхом, за який доведеться відповідати перед Господом!

Порядний християнин, сам будучи грішником, не має права нікого засуджувати раніше Суду Христового. Суд належить тільки Христу, Сам Отець Небесний доручив Йому цю місію: «Бо Отець і не судить нікого, а ввесь суд віддав Синові» (Ін. 5:22). Щоб судити, треба бути вірним і правдивим (Об. 19:11). Не має права християнин засуджувати і те, що, як йому здається, достовірно відомо і підлягає осуду. Сказано: «Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви, та виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога» (1 Кор. 4:5).

Творець дав людині подобу

свою і розум, завдяки якому вона на власному досвіді переконується в шкідливості брехні, проте не може зупинитися в її поширенні через уявну «зручність». Наприклад, до неправди часто вдаються, щоб оминати якісь неприємні моменти власної біографії чи біографії близьких людей, або ж просто уникнути неприємностей чи склести про себе краще враження. Також люди кажуть неправду задля якоїсь користі, якої не зможуть отримати, говорячи правдиво. Багатьом здається, що краще брехати чи, принаймні, приховувати правду, ніж казати її.

«Люби свого ближнього, як самого себе» (Мф. 22:39), – радить усім нам Господь. Проте коли ми відмахуємося, відсторонюємося від ближнього, кажучи малозначні речі, такий стан навряд чи назвеш любов'ю. Не забуваймо, що навіть

опонент на виборах, на якого вилівають традиційну діжку з брудом, є ближнім його супротивника. Чи Божі закони в процесі виборів нівелюються автоматично?

«Бо згрубіло серце людей цих, і вухами туго чують, і очі свої стулили, щоб не побачити очима, і не почути вухами, і серцем не зрозуміти, і не навернутися, щоб Я зцілив їх» (Мф. 13:15). Божий діагноз «огрубіння сердець» був викликаний гріхом, одним із поширених проявів якого є саме неправда: адже «всяка неправда є гріх» (Ін. 5:17).

Але як же вчинити, коли здається, що треба свідомо збрехати? Це саме той випадок, як змії, і лагідними, як голуби (Мф. 10:16). У Слові Божому є дивовижна обітниця: «Коли ж видаватимуть вас, не турбуйтеся, як або що говорити; бо в той час дано буде вам, що сказати,

бо не ви будете говорити, а Дух Отця вашого говоритиме у вас» (Мф. 10:19–20). Виникає питання: чому ж тоді не захистив Господь того, кого обманом принижено? А чи заробив ображений у Всевишнього таку підтримку, і чи не користувався він тими ж методами, що і його супротивник, але вилив трохи менше бруду на голову свого опонента і тому програв?

На очах суспільства вершиться несправедливий суд кожного дня. На кін правосуддя або ж на сторінки газет, інтернетсайтів, соціальних мереж, телебачення і радіо щохвилини виводять нову жертву і звинувачують її у всіх гріхах. Але вже на інших каналах ЗМІ чуємо діаметрально протилежні речі. Кому вірити і кого підтримувати, як ставитись до події, яку подають водночас і як «білу», і як «чорну»? Світ утратив повноцінні барви і не здатний на вагомні аргументи. Щоб уникнути такого жажливого стану, варто більш ніж серйозно сприймати Божу заповідь: «Не говоріть неправди і не обманюйте одне одного» (Лев. 19:11), – не вдаючись до самообману, що якась «маленька» і через те зовсім «нешкідлива» неправда нікому «не зашкодить».

Для того, аби розібратися в тонких нюансах суспільної проблеми, Творець дає нам усім можливість самовдосконалення. Не можна бути осторонь важливих подій, сприйняття інформації, можливості більш детального ознайомлення з історичними аспектами проблеми, аби з висоти власного інтелекту оцінити ситуацію, а не бути рабом чужого нав'язливого бачення. «Отож, будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий» (Мф. 5:48).

Творець для нашого спасіння послав у поміч Свого Сина. Але ж Він намагається врятувати не тільки наші душі після земного буття, а й нашу свідомість і розум під час перебування у грішному світі. І тому християни мають можливість очиститись від скверни лжі.

Коли вірянам земні ватажки обіцяють за відданий на їх користь голос «царство земне», є можливість задуматися, кому довіряти, – гололівному обіцяльнику чи Тому, Хто вже чекає нас у Царстві Небесному за наші світлі земні справи.

Віталій КЛИМЧУК